

כח:

עין משפט
נר מצוה

י' א מ"י פ"ג מ"ל
 שמיטה ל"ח (ו"ל)
 (כ) וזמין כ"ח סמך עשין
 פג טושיט יו"ד סימן ג'
 ספ"ק ח' ז'
 י"ה ב מ"י פ"ג מ"ל
 טושיט פ"ג ספ"ק ז'
 י"ג ג ד ה טושיט יו"ד
 סימן ככ ספ"ק א' (כ)
 כ' ז מ"י פ"ג מ"ל
 י' ח סמך טושיט
 יו"ד פ"ג ספ"ק ז'
 כ"ה ח מ"י פ"ג מ"ל
 כלס ל"ח:

דבינו גרשום

[illegible]

(א) לֵיט דמיון שיהיה עמא מחבילת ערדין לא ילא חדי טומאמו הראשונת פון דנשפירד רבני ואפלי דליי ואפלי לא געט צו שרן סי' (ב) רבא דליי דלחריק דחוד מיטן אינא ריבא ולא דיעקן די מיינו וולקן עמאין אכל אס אפשר לנמס טהורין ולא אחרען מחלס ברוב.

השוחט פרק שני חולין

וושט אין לו בדיקה מבחן
מית הדרוסה ניכרת צעור
ש לוושט בדיקה אף מבחן
דקאמר רבה וושט אין לו

נשחטיה והדר נבדקיה ⁽⁶⁾ דלמא במקום נקב קשחית נבדקיה והדר נשחטיה האמר רבה ⁽⁷⁾ ווושט אין לו בדיקה מבחוץ אלא מבפנים אמר ליה רב יוסף בריה ⁽⁸⁾ זבנדיקיה לקנה ונשחטיה לקנה ולכשריה והדר לפכיה לישט ולבדקיה אמר רבא ⁽⁹⁾ חכים יוסף ברי במרפות ר' יוחנן אלמא אחד דקאמר או האי או האי: ר' יהודה אומר עד שישחוט: אמר רב חסדא גלא א"ר יהודה אלא בעוף הוואיל צולוה כולו כאחד אבל בהמה כיון דמגתה אבר אבר לא צריך למימרא דמעמא דרבי יהודה משום דם הוא והתנן רבי יהודה אומר עד שישחוט את הוורידין אימא עד ישניק את הוורידין ומאי עד שישחוט עד שניקוב בשעת שחיטה תא שמע וורידין בשחיטה דברי ר' יהודה אימא וורידין צריך לנקב בשעת שחיטה דברי רבי יהודה אלא שמע אמרו לי לרבי יהודה מאחר שלא הוזכרו וורידין אלא להוציא מהן דם מה לי בשחיטה מה לי שלא בשחיטה מכלל דרבי יהודה סבב בשחיטה הכי קאמרי ⁽¹⁰⁾ לה מה לי לנקב בשעת שחיטה מה לי לנקב שלא בשעת שחיטה והוא סבר ⁽¹¹⁾ בשעת שחיטה אתי דם דחיים שלא בשעת שחיטה לא אתי דם דקריד בעי ר' ירמיה וורידין לרבי יהודה שהה בהן דרם בהן מהו א"ל ההוא סבא הכי אמר רבי אלעזר ואמרי לה אמר ליה ההוא סבא לרבי אלעזר הכי אמר רבי יוחנן מנקב בקוין והן כשרין תניא כוותיה דרב חסדא ישחט שני חצאי סימנין בעוף פסול ואין צריך לומר כבהמה רבי יהודה אומר בעוף עד שישחוט את הוושט ואת הוורידין: חצי אחד בעוף וכו': אתמר רב אמר מחצה על מחצה כרוב רב כהנא אמר מחצה על מחצה ר' אינו כרוב רב אמר מחצה על מחצה כרוב הכי אמר ר' ליה רחמנא למשה לא תשייר רובא רב כהנא אמר מחצה על מחצה אינו כרוב

(סימן חצי קמינא גרגרת פנימה) תנן
בבהמה שחיטתו פסולה ^(א) אי אמרת מחצה
הא עבד ליה רוב מדרבנן דלמא לא אתי
פוחחלקו לשנים והן שוין שניהם טמאין לפי
לצמצם טהורין אמאי טהורין זיל הכא איכא
רב פפא רובי בחד מנא ליכא ת"ש

ת השחיטה ולמטה: אין לו בריקה
קז משהו ואינו ייכר וטיפת דם נכנסת
בל קרום הפנימי לכן הוא וטיפת דם
ונבדקיה לקנה. שהקנה נבדק מבחוץ
לפי שאינו נטורף אלא ברוב והדר

נשחטתה לקנה והשחטתה כשרה בסמך
אחד ואח"כ יטלו הוושט כולו ועיקריו
מן הלח ויפסלוהו ויבדקוהו: **המים**
יוסף כרי עשרום כדרי: ויחנן.
לדמרנן בפרק גיד הנשה (לחמן דף
א:): דשדר ליה שמואל הלוי'ר גמלי
ספיקו דשרפתא למיבדקיה בגווייהו.
ליגנא אחרנא כריי יוחנן בכל מיני:
הואיל וטולו כולו **כאחד.** מפיק
לר'ך להוציא את כל דמו: **עד**
ששחוט. ואי למתו בשחיתו אלא
מזוס הואלא הדין נקביה בעלמא
גמי: **בשעם שחיתו.** שדעם חס

וַיֹּאמֶר: **מִתְחַלֵּל שְׁלֵל הַסּוֹבְרוֹ וּוְרִידָן**,
לְהוֹמֵר אֵין חַיִּים מְלִיחָה בְּכֵן וְאֵין לִרְכֹּן
לְהִסְבִּיר אֵלֶּה מִשּׁוֹם דָּם לְמַה אֵתֶּה
מִזְכִּירוֹ שְׁמִיטָה: **דָּרֵם סָר מִסָּו.**
שְׁמִיטָה מִמֶּנּוּ צִי ר' יְהוּדָה אֵל הָא
רַבִּי יְרֵמְיָה אֵל מִשְׁעֵי לֵּיהּ הָא דְרַב
חֲסִדָּא: **מִתְחַלֵּל עַל מַחֲלֵה**, קִס"ד
לְעֵינֵן שְׁמִיטָה קִלְמֵר לְהוֹמֵר סוֹמֵן
סִחְלִין שְׁחוּט וְחִלְיִין אֵינֵן שְׁחוּט אֵין
כִּלְיִין רַבִּין שְׁחוּט וְכִסֵּר: **רַחֲמָנָא**
לְמַשְׁ, שְׁמַחֲסֵר לְמַשְׁעֵי הַלְלוֹת שְׁמִיטָה

על פה לא תשייר רובא והא דלאמר
אזנא דמשה לשמוע רוב היינו
מחאה על מחאה דכיון דלא אישמיר
רובא רוב שמוע קרי ליה: **מדבריה**
אבל מדאורייתא שער ופסקא מינה
דלא מטמא בנבלה: **חלקו לשנים**.
תנור שנטמא אין לו טהרה אלא
תחלה כדמצי' יותן וס' נשמייר רוב
שם לא נטהר: **הוא: שאי אפשר**
לנמסר. מיהו מכונים אלא ודאי
בחד מיניהו איכא רובא ולא ידעינן
בה מיניהו הילכך לא סלקא טומאה
מיניהו: **פירי רובי ליכא למימר בחד**
מנא. דאי הוי רובא לאי משטותא
אכל לענין שמיטה לא הוזכר רוב
אלא בחמשים ובי קרינא פלגא רוב
חמור ליכא דמכאש' ליה דהאי
פלגא דקאי לא מיקרי רוב שם:

דדי

צוי אחד בעוף ואחד וחצי
על מחצה כרוב אמאי פסול
מעבד פלגא א"ר קטינא ת"ש
אי אפשר לצמצם ה"א אפשר
בא זיל הכא איכא רובא אמר
שחט חצי גרגרת ושהה בה
כדי

סוף להי מאי אמרה דשון תריוויי פ
לעולם אפשר לברר ולמדוד דנמנא
ליכא חשש איסור אח"כ הוא שיה
ן כעמוד מותר דר' אשי קאי אה
ובה על הפסוק זכ' וזכור סבר הכס
דאי אפשר למנא אפילו צדי דאס
ן דחמנא אמר לא תשייר רובא ומאן
דון כעמוד והשתא נחא טפי הלא
שטא שמה הן שוין א"ע"י דאי עמוד
איסור הן גבי פסוק כעמוד ואם הן
אינם מנומנאות ואפילו פסוק מרובה
כ"פ דבכורות (דף י"ז:) מההוא דנמנא
וקום מודים רבנן דמצינן שמי עגלות
גמא ואפילו קרורות ולפירוש קמא אחי
לומר דלפ"י הר"ר שמעון ממי יולאים
שמה מנומנאות הן ז' איני מניי ואם
היה ז' ותוספת גבורות ח' דמי אפרס:

זיל

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יא.], (ב) [לחמן], (ג) [לחמן ג.],
(ד) [לעיל מ.], (ה) [בטריה
י.], (ו) [ויקרא יא.], (ז) [לעיל
יא.], (ח) [ל' פסוקה,
(ט) [עין ר"מ, (י) [גי' ר"מ
אי אשכח,

גליון הש"ס

גמ' הא משד לצממ
מתדק. עין פירמ מו
לכלים ולע:

הנהגות הב"ח

(א) גם' הכי קאמרי ליה
מה: (ב) שם ואי למרת:

מוסף רש"י

אין לו בדיקה מבחוץ.
לפי סטנדרט הדין אדם
זו טיפס חזק ויציב
אין (קסמס, חג). הראלי
וצרברלו כולו כאחד.
שחא יבלע דמי פון הארצן
אדער עטלער חלק
לשנים. מער שטומא
ותקין לשנים, והן שוין
שניהם שטאפן. דא
אפער נאמס ויכל חד חד
איכא למימר הכא איכא
רובא וקויל תניר שדיו
בריו, תהוור ודורכט
ובבורות וכו'.

שיטה מקובצת

6 וְהָא דַּאֲמַר רַבִּי שְׁנַעְטוּהּ
7 מִשָּׁה: **8** אֲבָל בְּקִנְיָא יֵשׁ
 לְוֹשֵׁט: **9** רַאי אֲפֻשֵׁר
 לְהַפְסִיט הָעוֹר וּלְהַפְרִיד
 הַסִּימָנִים (וּלְבָרֹךְ דַּאֲן מוֹם
 גִּרְמָל מִזֶּה: **10** אֲמַרְיָא
 הֵכָא בְּמַחְצָה עַל מַחְצָה:
11 הֵיכִי שְׂרִיא מִסֵּסַק וְהָא
 שְׂמָא שְׂרִיר רֹבָא וְאִפִּי
 מֵאֵן דַּאֲמַר לֹא אִסֵּר אֲלָא
 מִשּׁוּם: **12** גַּבִּי לְחִי הַבּוֹלֵט
 מִדְּפִנֵּי לֵב מִבְּרִי: